

ската войска бѣ нахлула въ Търново? Нима щѣше да се върне вече назадъ? И кой бѣ дръзналъ да я повика, да я пропусне презъ страхотнитѣ, непревзимаеми Хемски клисури, да ѝ отвори вратитѣ на престолния градъ? Единъ българинъ... Единъ гнусенъ измѣнникъ... За слава, за властъ, за пари. Боляритѣ потрѣпваха отъ ужасъ и отвращение. Следъ това въ сърдцата имъ се отронваше гореща благодарностъ къмъ Солунския чудотворецъ.

— Свети Димитре! Свети Димитре! Заслужаваме ли обилната ти милостъ?

Царьтъ все още не се явяваше. Вече отдавна се бѣха събрали въ тази обширна зала, съ таванъ отъ скъпо, изкусно изрѣзано дърво и подъ, изпѣстренъ съ бѣли и черни мраморни плочи. Стройни колони отъ синкавъ мраморъ подпиратъ тежкитѣ сводове, по стенитѣ израстватъ въ многоцвѣтна смѣсица величествени силуети на стари царе и царици, на мъдреци и художници, на вождове и светии. Ето тамъ аултътъ на Аспаруха, по въ дѣсно мраморнитѣ палати на Симеона, ето конникътъ на Мадара, ето стариятъ Кубратъ и петимата му синове: Батай, Котрагъ, Аспарухъ, Куверъ и Алцекъ. Ето Кирилъ и Методи съ азбуката си, ето свети князь Борисъ съ златна нимба около главата, ето Ирина, хубавата ромейка, ето Иоанъ Екзархъ, ето князь Венеаминъ...

Велможитѣ гледатъ любопитно хубавитѣ стенописи, разхождатъ се нетърпеливо отъ прозорецъ до прозорецъ и все поглеждатъ къмъ вратата. Но царьтъ още го нѣмаше. Леки шеговити забележки почнаха да се шѣпнатъ отъ ухо на ухо. Болярьтъ Богданъ се мръщѣше открито и подмѣтанията му ставаха все по-остри. Толкова калени въ сурови битки мъже, воини съ побѣлѣли отъ тежки грижи и изпитания коси, нѣмаше да се оставятъ тъй лесно въ властта на Ицо, това вчерашно дете, докато зрѣли, достойни люде чакаха да поематъ съ корава дѣсница кормилото на държавнитѣ сѣдбини. Интригата вече лѣстиво съскаше съ отровния си езикъ. Глухъ ропотъ се разлѣ между събранитѣ като ехо отъ бурно, сърдито море. Зле прикрити, дръзко насмѣшливи усмивки се канѣха да по-